

ת"פ (אשקלון) 27627-10-21 - מדינת ישראל נ' מוחמד חסאבלה

ת"פ (אשקלון) 27627-10-21 - מדינת ישראל נ' מוחמד חסאבלהשלוש אשקלון

ת"פ (אשקלון) 27627-10-21

מדינת ישראל

נגד

מוחמד חסאבלה

ע"י ב"כ עו"ד סאם כסאברי ממשרד עו"ד עלי אבו לבן ועו"ד נביל זנאתי

בית משפט השלום באשקלון

[22.04.2025]

לפני כב' השופטת זהר דולב להמן

גזר דין

כתב האישום, הכרעת הדין והשתלשלות העניינים בתיק

1. הנאשם הורשע בהכרעת דין מיום 19.1.25 בעבירות פציעה כשעברין מזויין ו-החזקת סכין, לפי סעיפים

335(א)(1) ו-186(א) ל-חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) בהתאמה.

בהתאם לעובדות שנקבעו בהכרעת הדין, ב-24.10.20, סמוך ל-19:30, שהו הנאשם וא' א' (להלן: המתלונן)

במשמורת חוקית בכלא אלה (להלן: כלא אלה). בעת שהשניים שהו בתא 2, אגף 6 בכלא אלה (להלן: התא), ביקש

המתלונן מהנאשם לצאת מהתא כדי לאפשר לו לנוח. כרבע שעה לאחר מכן, ב-19:42:30, הנאשם נכנס לתא,

כאשר מעט לפני כן הגיע גבר קירח שלבש חולצה לבנה סמוך לתא, הביט דרך צוהר דלת התא, נכנס לתא שניות

לפני הנאשם ושניות לאחר הנאשם נכנס לתא גבר נוסף לבוש שחורים. כדקה לאחר מכן יצאו בזה אחר זה שלושתם

מהתא. במהלך אותה דקה דקר הנאשם את המתלונן, בעת שהמתלונן שכב במיטתו בתא, מספר דקירות ביד, באזור

הבטן, הגב והראש מצד ימין - כעולה גם מדברי המתלונן וגם מ-ת/3, ת/6 ו-ת/7. באותה עת החזיק הנאשם סכין

(דוקרן), שלא למטרה כשרה.

קביעת מתחם העונש ההולם

2. הנאשם הורשע בשתי עבירות המהוות אירוע אחד. בהתאם לסעיף 40ג(א) ל-חוק העונשין, בקביעת מתחם העונש

ההולם התחשבתי באמות המידה ואבני הבוחן הבאות:

א. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות - מקובלת עלי טענת באת כוחה המאשימה, כי הערכים כוללים הגנה

על שלמות הגוף, שלווה הנפש, הכבוד ותחושת הביטחון האישי.

בנוסף פגע הנאשם במעשיו גם בסדר הציבורי, כיבוד שלטון החוק וגורמי אכיפתו.

ב. מידת הפגיעה בערכים החברתיים היא ברף גבוה - מעבר לצורך להיאבק ב-"תת-תרבות הסכין", בהינתן התגברות מקרי אלימות הכרוכים בשימוש בסכין, ריבוי הפציעות ונסיבות נוספות עליהן אעמוד להלן - החזקת סכין בין כתלי הכלא ודקירה באמצעותה, מלמדת על תעוזה רבה ועל זלזול בוטה ברשויות החוק, העדר מורא וחוסר מעצורים. עמד על כך כב' הש' מינץ בסעיף 11 לפסק דינו בע"פ 2508/21 נסאר נ' מדינת ישראל (7.6.22), אליו הפנתה ב"כ המאשימה, הגם ששם דובר באירוע חמור מזה שלפני -

"אין צורך להכביר מילים על החומרה היתרה הטמונה בעבירות אלימות המבוצעות באמצעות סכין, שלעתים המרחק ביניהן לבין גרימתה של תוצאה קטלנית קצר עד מאוד. חומרתן של עבירות אלו, כמו גם שכיחותן ופוטנציאל הנזק הרב שלהן, מחייבים ענישה מחמירה שתביא להרתעת היחיד והרבים".

כב' הש' מינץ הפנה שם לקביעת כב' הש' (כתוארו אז) סולברג בע"פ 5449/18 זון נ' מדינת ישראל (23.6.19) [להלן: ענין זון וראו גם האסמכתאות ב-ענין זון] -

"דומה שהנגע אך ממשיך ופושע בקרבנו... סכין המצויה באמתחתו של פלוני מהווה 'מכפיל כוח'; עצם הימצאותה מגדיל עשרות מונים את פוטנציאל הנזק שעשוי להיגרם במקרה של חיכוך אלים, ויש שאף את הסתברות התקיימותו מלכתחילה. יש להילחם בתופעה זו, של נשיאת הסכינים - ומקל וחומר השימוש בהן - דרך השתת ענישה מחמירה ומרתיעה"

ב-ענין זון הפנה כב' הש' (כתוארו אז סולברג) לקביעת כב' הש' (כתוארו אז) חשין ז"ל בע"פ 9133/04 גורדון נ' מדינת ישראל (20.12.04), הרלוונטית בעבירות אלימות והחזקת סכין -

"בתי המשפט, בהם בית-המשפט העליון, הוסיפו והתריעו שוב ושוב על אותה מגפה שפשתה במחנה והיא מגפת תת-תרבות הסכין. צעירים נושאים עימם סכינים למיניהן, משל המדובר היה בפריט לבוש הכרחי כממחטה או כדבר אחר שאדם נושא בכיסו כמפתח או כמכשיר טלפון נייד. וסכין הנישאת על גוף במערכה הראשונה סופה שהיא נשלפת וננעצת בגופו של הזולת במערכה השניה".

ג. מדיניות הענישה הנהוגה מלמדת על מנעד רחב של ענישה, כאשר אורך המאסר תלוי נסיבות ביצוע העבירות, ובכלל זה תוצאות הפציעה, וכן בנסיבות האישיות. במהלך הטיעונים לעונש כל צד הפנה לפסיקה התומכת בעמדתו. ברי כי כל פסק דין רלבנטי לנסיבותיו, אולם, קיימת פסיקה ממנה ניתן לגזור אמת מידה עונשית רלבנטית לענייננו, הכל כמפורט להלן:

(1) רע"פ 50051-11-24 אל פראונה נ' מדינת ישראל (28.11.24), אליו הפנה ב"כ הנאשם - נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור על גזר דין, במסגרתו נקבע מתחם 10-28 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית, בגין פציעה כשעברין נושא נשק קר. מדובר היה במי שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בכך שבמהלך ויכוח בשיג הסמוך לביתם פצע את אחיו באמצעות פטיש וגרם ל-5 חתכים בראשו. טענתו להגנה עצמית נדחתה, הגם שכחודש עובר לאירוע האח איים עליו, הכה אותו ושבר חלונות ביתו. תוך התחשבות בגיל המבקש (כבן 30), היותו אב ל-6 ילדים, המפרנס העיקרי, הנזק שיגרם לתלויים בו ובהתחשב בכך שהיה נעדר עבר פלילי (הגם ששנה לאחר מכן הורשע בהחזקת סכין), נקבע שיש למקם עונשו בשליש התחתון והוא 14 חודשי מאסר בפועל. בדחותו הערעור התייחס בית המשפט המחוזי בבאר שבע לחלוף הזמן ולאי הפניית הנאשם לשירות המבחן וקבע שהעונש לא מצדיק התערבות ערכאת הערעור.

(2) רע"פ 5955/23 בן שמשון נ' מדינת ישראל (14.8.23), אליו הפנה ב"כ הנאשם - נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור על גזר דין במסגרתו נקבע מתחם 10-24 בפציעה שעברין מזויין. הורשע לאחר ניהול הוכחות, בכך שהכה את אבי גרושתו באבן בראשו ליד בית כנסת ולאחר מכן הלך להשתתף בתפילה בבית הכנסת. תוך התייחסות להעדור עבר פלילי ותרומתו לקהילה כמאמן כושר - הושתו 12 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. בדחיית הערעור נקבע כי עונשו נטה לקולא, בהינתן שלא לקח אחריות על מעשיו, לא השתלב בהליך טיפולי והמסוכנות שנשקפה ממנו לא אוינה.

(3) רע"פ 5377/23 דכור נ' מדינת ישראל (19.7.23), אליו הפנתה ב"כ המאשימה - נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק שקיבל ערעור המדינה. בפציעה בנסיבות מחמירות ותקיפה נקבע מתחם 12-36 חודשי מאסר. על רקע ענין של מה בכך (חשב שהמתלונן הסתכל על חברתו כשהיו בבריכה) הטיח בקבוק בירה בראשו של המתלונן ובאמצעות שברי הבקבוק שבידו דקר את המתלונן בכל חלקי גופו, תוך גרימת פציעות בעטין פונה המתלונן בבהילות לטיפול רפואי בבית חולים, והכה באגרופ חבר של המתלונן, שניסה להרחיק את המבקש מהמקום, תוך גרימת פגיעות בלסת. חרף הליך טיפולי שעבר, נקבע כי בהינתן אלימות ברוטלית ואכזרית שהפגין, הנזק שגרם ואשר היה עלול להיגרם - הושתו 15 (חלף 9) חודשי מאסר בפועל. הבקשה נדחתה תוך קביעה "בית משפט זה שב והתריע מפני נפיצות של עבירות האלימות במרחב הציבורי. הודגש, כי יש להתמודד עם עבירות אלה באמצעות מדיניות ענישה אשר הולמת את החומרה הרבה הטמונה בהן ואף מהווה מסר מרתיע מפני ביצוען בעתיד".

(4) רע"פ 8421/19 דהן נ' מדינת ישראל (24.12.19), אליו הפנתה ב"כ המאשימה - נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור על מתחם 10-36 חודשי מאסר בפועל בגין פציעה כשעברין נושא נשק קר ואיומים. המבקש דקר את המתלונן בעודו קטין, באמצעות חפץ חד בגופו ובפניו, הטיח לבנה בראשו, והשמיע איומים כלפיו וכלפי חבריו, בשל מסרונים ישנים ששלח חברו לבת זוגו של המבקש. כתוצאה מכך, נזקק המתלונן לטיפול רפואי ותפרים מרובים. על צעיר, נעדר עבר, שהודה הושתו 27 חודשים לצד ענישה נלווית, נוכח אכזריות המעשים, חומרתם ונסיבות ביצועם.

בעפ"ג (מחוזי-ב"ש) 48912-08-19 דהן נ' מדינת ישראל (25.11.19) נדחה ערעור תוך קביעה כי ההליך הטיפולי בו השתתף המבקש לא הצדיק הימנעות ממאסר בפועל. בקשת רשות הערעור נדחתה תוך קביעה כי יש "צורך לנקוט בענישה מחמירה כאמצעי למיגור תופעת האלימות בחברה וביתר שאת, אלימות המבוצעת תוך שימוש בנשק קר".

5) עפ"ג (מחוזי-ב"ש) 20000-05-24 אליזאדנה נ' מדינת ישראל (2.7.24), אליו הפנה ב"כ הנאשם - נדחה ערעור על גזר דין במסגרתו נקבע מתחם 1-2 שנות מאסר וענישה נלווית בגין הרשעתו, לפי הודאתו, בפציעה בנסיבות מחמירות (כשהעברין מזויין). לאחר ויכוח במקום העבודה שכלל דחיפות הדדיות, יצאו המערער והמתלונן משער המפעל בו עבדו, שם התפתח דין ודברים במהלכו דקר המערער בחפץ חד את המתלונן בכתף ותוך כדי מאבק נגרמו למתלונן פציעות בירך ובגב העליון. המתלונן נזקק לטיפול שכלל סגירת החתכים בסיכות. המערער היה כבן 20, רווק, הביע חרטה לצד טענה להגנה עצמית. שירות המבחן ציין רצונו להתגייס לצבא והפסקת הקשר הטיפולי על רקע התנגדות האב ומשכך נמנע מהמלצה טיפולית. הושתו שנת מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. בדחיית הערעור נקבע כי אין בכך שנערכה סולחה כדי להוביל לחריגה ממתחם העונש. עוד נקבע -

"כידוע, גוף האדם בנוי רקמות, גידים, שרירים, כלי דם, ואברים שונים, וסכין החותכת או דוקרת עלולה לגרום להם נזק משמעותי.

מטעמים מובנים עבירות האלימות המבוצעות תוך שימוש בסכין, מסווגות כעבירות חמורות במיוחד, וככלל העונש המוטל עליהן כולל מאסר בפועל לתקופה משמעותית

...

למרבה הצער, חלק לא קטן מהנאשמים בעבירות האלימות הינם אנשים צעירים. על כן, בתי המשפט נדרשים במסגרת מאמצי החברה להפחתת האלימות, להטיל ענישה ממשית גם על צעירים. שאם לא כן, מטרות הגמול וההרתעה ביחס לחלק חשוב מהאוכלוסייה הרלבנטית בעבירות אלה, לא יוכלו להתממש והמציאות הקשה תתמיד ואף תחמיר."

6) עפ"ג (מחוזי-י-ם) 59399-07-22 ביטון נ' מדינת ישראל (30.11.22), אליו הפנתה ב"כ המאשימה - בגין הרשעתו, לאחר שמיעת ראיות, בהפרת הוראה חוקית, החזקת סכין ופציעה בנסיבות מחמירות אומץ מתחם 18-36 לו עתרה המאשימה, הגם שנקבע כי היה מקום לקבוע מתחם 2-5, שכן המתחם שנקבע לא ביטא מלוא חומרת מעשי הנאשם (זאת בניגוד לנטען ב-טל/1). נקבע שהיה מקום להשית על הנאשם עונש ברף העליון של המתחם, אולם הושתו 30 חודשי מאסר בפועל, נוכח עתירת המאשימה לעונש זה. הופעלו 7 חודשי מאסר מותנה במצטבר. בדחיית הערעור נקבע "שהתופעה של 'יישוב סכסוכים' כביכול, תוך שימוש בנשק קר, בבחינת כל דאלים גבר (בבא בתרא לד, ב), היא תופעה שיש להוקיעה בכל פה. הדין הוא ששולט בחברה מתוקנת ולא הכוח. נוכח התכלית המתחייבת האמורה, העונש שגזר בית משפט קמא אינו נוטה לחומרה".

7) ת"פ (שלום-רמ') 69121-08-23 מדינת ישראל נ' טורונה (26.1.25), אליו הפנה ב"כ הנאשם - בגין הרשעתה בפציעת אסירה אחרת באמצעות מכסה קופסת שימורים, גרימת מספר חתכים בידיים ובפנים ודימום נקבע מתחם 12-24 חודשי מאסר, בהתחשב בקרבה לסייג לאחריות פלילית (אי שפיות הדעת). בהינתן העדר אופק שיקומי ותוך התחשבות בקרבה לסייג הושתו 20 חודשי מאסר בפועל, שכללו הפעלת 8 חודשי מאסר מותנה 3 בחופף ו-5 במצטבר, מאסרים מותנים ופיצוי.

8) ת"פ (שלום-נת') 15318-02-24 מדינת ישראל נ' תמיר (25.11.24), אליו הפנה ב"כ הנאשם - בפציעה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין נקבע מתחם 14-28 חודשי מאסר בפועל. בהיותו במשמורת שב"ס בכלא רימונים הכה במכות אגרוף בגופו ודקר בחפץ חד מאולתר את קורבנו בראשו, גם כשסוהרים ניסו להפריד. נגרמו פציעות בעפעף ימין ובלחי והוא טופל בית החולים. על מי שהודה וחסך זמן שיפוטי הושתו 20 חודשי מאסר בפועל, שכללו הפעלת 4 חודשי מאסר מותנה, חציים בחופף וחציים במצטבר, מאסרים מותנים ופיצוי.

ד. בפסיקה עוברת כחוט השני חשיבות נסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בהתאם לסעיף 40יט ל-חוק העונשין. משכך התחשבתי בנסיבות הבאות -

- 1) לעבירות קדם תכנון. עבירת החזקת סכין, קל וחומר בין כותלי הכלא, זו עבירה שמעצם טיבה וטבעה קדם לה תכנון. לא זו אף זו, אלא כפי שנקבע בהכרעת הדין, הנאשם שב לתא, באופן יזום ומתוכנן, כדי לדקור את המתלונן, וזאת מספר דקות לאחר שיצא מהתא, לבקשת המתלונן.
- 2) הנאשם הוא המבצע היחיד של העבירות.
- 3) מעשי הנאשם גרמו לנזקים משמעותיים - מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה לגבי עוצמת וריבוי הפציעות על גופו של המתלונן, לרבות באזורים אסטרטגיים. בסעיף 9(ח) להכרעת הדין נקבע כי הנאשם דקר את המתלונן 12 פעמים ביד, בכתף, בבטן, לרבות תחת הצלעות, בגב ובראש וגרם לו לפצעים שהצריכו סגירה באמצעות סיכות בבית חולים. בנוסף, המתלונן העיד על עוצמת הפחד, הבושה והפציעה הרגשית ממנה המשיך לסבול. ניתן להתרשם מעוצמת הפציעות גם מתמונות ת/3, דו"ח חבלה ת/6 והתיעוד הרפואי ת/7 (סעיפים 7 ו-12 להכרעת הדין).
- החזקת סכין (דוקרן) בכלא ושימוש בה לצורך פציעת המתלונן, אשר אף הוא היה במשמורת שב"ס, בעת שהמתלונן שכב במיטתו ועל רקע עניין פעוט - מהווה נזק משמעותי גם לסדר הציבורי בכלא, כיבוד שלטון החוק וגורמי אכיפתו.
- 4) מעשי הנאשם הם בעלי פוטנציאל נזק משמעותי וגבוה - לא אחת עדים אנו לתוצאות הקשות, פיזית ונפשית, של עבירות אלימות, שלצערנו באופן שכיח מדי מסתיימות בנזקים חמורים יותר בגוף ובנפש ואף חלילה באבדן חיי אדם, קל וחומר כאשר מעשי האלימות מבוצעים תוך שימוש בנשק. הפסיקה עמדה לא אחת על החומרה שבהחזקת סכין, אף אם לא נעשה בה שימוש ועל הצורך למגר תופעת "תת-תרבות הסכין", כמו גם הרתעת היחיד והרבים מפני החזקת סכין, שהפכה "לנורמה מקובלת", כאשר יש הרואים בסכין מעין "ציוד חובה משימתי" [ראו והשוו סעיף 11 בע"פ 4618/12 פלוני נ' מדינת ישראל (29.7.12)].
- 5) הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות, כפי שנקבע בהכרעת הדין, היתה בקשת המתלונן מהנאשם לצאת מהתא משום שרצה לנוח [ראו סעיפים 9 ו-12.ה) להכרעת הדין] - קרי, מדובר בעניין פעוט. מתחם העונש ההולם
3. הנאשם הורשע ב-2 עבירות המהוות אירוע אחד. משכך, תוך התחשבות במספר העבירות ובזיקה ביניהן, מתחם העונש ההולם הוא 16-36 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית, הכוללת מאסרים מותנים ועיצומים כספיים.

העבירות שביצע הנאשם הן עבירות המחייבות עיצומים כלכליים ובכלל זה קנס, פיצוי והתחייבות. על פי הוראות סעיף 40ח' ל-חוק העונשין, בקביעת מתחם הקנס ההולם שומה על בית המשפט לבחון היכולת הכלכלית של הנאשם, שכן לא הרי פלוני כאלמוני. מטעם ההגנה לא הוגשו אסמכתאות המעידות על מצב כלכלי גבולי או קשה, אך חרף זאת נתתי דעתי לטענות ההגנה לגבי מצבו של הנאשם, אשר מרצה עונשי מאסר מגיל צעיר באופן מצטבר, למעשה מינואר 2019 וצבר חובות בסך 59,000 ₪. משכך הקנס יהיה מתון בחלקו התחתון של המתחם ויעמוד על 1,000 ₪ - 7,000 ₪. בהינתן הפציעה המשמעותית והנזקים שנגרמו למתלונן, יש לפסוק פיצוי שלא תלוי במצבו הכלכלי של הנאשם, אך מאחר שלמתלונן עומדת אפשרות להגיש תביעה אזרחית, אין מקום למצות במסגרת הפיצוי מלוא הנזק שנגרם למתלונן [ראו והשוו ע"פ 7186/19 טובי נ' מדינת ישראל (8.1.20)].

גזירת העונש המתאים לנאשם במסגרת המתחם

4. בגזירת העונש המתאים לנאשם התחשבתי, בהתאם לסעיף 40ג(ב) ל-חוק העונשין, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40יא ל-חוק העונשין, כפי שפורטו בטיעוני ההגנה לעונש, בתסקיר מיום 27.3.25 ובדברי הנאשם, כמפורט להלן:

1) מקובלת עלי טענת ב"כ הנאשם, כי נסיבות חייו של הנאשם מורכבות - הנאשם כבן 24 וחצי, רווק, אסיר בכלא אלה מינואר 2019. קודם לכן התגורר בשגב שלום עם אביו ואחיו. אביו נשוי ל-3 נשים. אמו, תושבת עזה, גידלה אותו עד גיל 9. כיום מקיים עמה קשר טלפוני. על רקע היעדרותה התמודד עם חרדת נטישה, בדידות, חוסר שייכות וקשיים רגשיים. בגיל צעיר חבר לחברה שולית במקום מגוריו וניהל אורח חיים עברייני. בנוסף חווה קשיים בלימודים, סיים 10 שנות לימוד, עד גיל 18 עבד בעבודות מזדמנות וצבר חובות בסך 59,000 ₪.

2) הליך טיפולי - לפני כ-3 חודשים הנאשם שולב במסגרת המאסר בקבוצה טיפולית, המתמקדת בשליטה בכעסים ועתידה להימשך כשנה. הנאשם הביע רצון מילולי לערוך שינוי בחייו לאחר שחרורו מהכלא. בהקשר זה מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה מחד, כי הנאשם לא בשל לטיפול אולם מאידך מקובלת עלי גם עמדת ב"כ הנאשם, לגבי מורכבת מצבו של הנאשם שמגיל 17 מרצה מאסרים, אשר "ארגז הכלים" שלו מתמקד בצורך ההישרדותי.

3) אין להקל ראש בפגיעה של העונש בנאשם ומשפחתו הגרעינית, שלא מעורבת בפלילים, אולם בהינתן הנסיבות שתוארו לעיל ועברו הפלילי, לא מדובר בנזק החורג מהנזק שנגרם לנאשמים אחרים הנדונים לעונשי מאסר וענישה נלווית.

4) בהתאם לחוק ולפסיקה, כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא ייזקפו לחובתו - אולם הנאשם לא יכול ליהנות מההקלות להן זכאים נאשמים שמודים, מביעים חרטה, חוסכים מקורבנותיהם הצורך להעיד, חוסכים מזמנם של עדים, עורכי הדין ובית המשפט. נתתי דעתי לדברי הנאשם לעונש, במסגרתם הביע חרטה ואמר את הדברים הבאים, אשר מפאת חשיבותם אביאם במלואם:

"...אני מאוד מצטער על כל מה שעשיתי, אני פגעתי באנשים חשבתי על זה ביני ובין עצמי כי אני לא רציתי לפגוע באף אחד. התעייפתי מהחיים בכלא, למדתי. אני מאוד מבקש לקחת את הכלים מהטיפול ולא לחזור עוד לכלא".

5) מקובלת עלי גם טענת ב"כ הנאשם, כי יש להתחשב בחלוף הזמן, בהינתן כי מביצוע העבירות חלפו 4 וחצי שנים - כתב האישום הוגש בחלוף כשנה מביצוע העבירות (ב-12.10.21). לאחר חילופי מספר מותבים נמסר ב-21.9.22 מענה מפורט ונקבע להוכחות ב-31.1.23, אך בשל שינויים בתכנית העבודה, הדיון נדחה ל-4.4.23. פרשת התביעה לא הסתיימה בשל אי-התייצבות אחד מעדי התביעה, שאותר רק ב-19.7.23, לאחר חידוש צו הבאה. בשל תקלה ביומן ב"כ הנאשם דיון ההוכחות נדחה מ-26.12.23 ל-2.1.24. פרשת התביעה הסתיימה ב-30.1.24 ובמועד זה נשמעה פרשת ההגנה. מועד הסיכומים נדחה מעת לעת לבקשות ב"כ הצדדים. ב"כ המאשימה סיכמה ב-2.7.24 ולבקשת ב"כ הנאשם נקבע שסיכומיו יוגשו בכתב עד 1.8.24. מועד זה נדחה מספר פעמים, כך שלבסוף סיכומי ההגנה הוגשו ב-27.10.24. מתן הכרעת הדין נקבע בהתאם ל-25.11.24 ובהמשך מאילוצי בית משפט נדחה ל-13.1.25 ולבקשת המאשימה ל-19.1.25. מועד הטיעונים לעונש נדחה לבקשת ההגנה ל-20.2.25, במהלכם התברר כי הנאשם היה כבן 20 וחודש במועד ביצוע העבירות ומשכך הופנה לשירות המבחן לעריכת תסקיר והמשכם נדחה ל-10.4.25.

6) עבר פלילי - לחובת הנאשם 6 הרשעות קודמות בעבירות סמים, רכוש, תעבורה, אלימות ועבירות נוספות. ב-1.5.18 נדון הנאשם בבית משפט השלום לנוער ל-5 חודשי מאסר בפועל. בהמשך נעצר הנאשם ב-13.1.19 וב-23.6.19 נדון ל-3 שנות מאסר בגין שוד בנסיבות מחמירות. ב-6.7.21 נדון ל-1 חודש מאסר בחופף בגין עבירות שביצע ב-9.1.18.

כחודשיים לאחר שהוגש כתב האישום בתיק שבכותרת נדון הנאשם, ב-1.12.21, ל-32 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות סמים, שוחד ונוספות שבוצעו ב-16.3.21 בהיותו אסיר. ב-6.6.23 נדון ל-2 חודשי מאסר, שבועיים במצטבר והיתר בחופף בגין תקיפת עובד ציבור. ב-1.7.24 בגין פציעה בצוואת באמצעות סכין ותקיפה חובלנית בצוואת, שבוצעו ב-12.10.23 כלפי אסיר אחר - נדון ל-38 חודשי מאסר בפועל, אשר כללו הפעלת מאסר מותנה.

סוף דבר

5. מכל המקובץ לעיל, לזכות הנאשם עומדים גילו הצעיר, נסיבות חייו המורכבות, שילובו לאחרונה בהליך טיפול בכלא וחלוף הזמן, אשר אין בהם כדי להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום לפי סעיף 40ד ל-חוק העונשין מיום 10.7.2012. אל מול אלו, עומדים העדר חרטה ותובנה לחומרת מעשיו, התרשמות שירות המבחן כי לנאשם קושי בוויסות רגשי עד להתפרצות אלימה מילולית ופיזית, דפוסי התנהגות עבריינים מושרשים, קושי בקבלת סמכות ועמידה בגבולות חיצוניים ועברו הפלילי. כמפורט לעיל, מאז מעצרו ב-13.1.19 (בשוד מזויין/בחבורה/באלימות) הורשע הנאשם בעבירות רבות וחמורות שביצע בהיותו במשמורת שב"ס, לרבות עבירות אלימות. כל אלו מובילים לצורך בהרתעה אישית ובהרתעת הרבים, בהתאם לסעיפים 40 ו-40ז ל-חוק העונשין. משכך, מצאתי למקום את הנאשם בשליש העליון של המתחם ואני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:
א. 30 חודשי מאסר בפועל.
עונש המאסר יהיה במצטבר לכל עונש מאסר אחר שמרצה.

- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מהיום, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע והחזקת סכין או אגרופן.
- ג. 3 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מהיום, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.
- ד. קנס בסך 1,000 ₪, או 25 ימי מאסר תמורתו.
- ה. הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.6.25 וכל 1 בחודש שלאחריו. אם לא יבוצע תשלום במועדו - תעמוד כל יתרת הקנס לפירעון מיידי.
- ה. פיצוי בסך 4,000 ₪ למתלון, עד תביעה 1 בכתב האישום.
- הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.6.25 וכל 1 בחודש שלאחריו. אם לא יבוצע תשלום במועדו - תעמוד כל יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.
- פרטי המתלון ימסרו לבית המשפט על ידי המאשימה עד ולא יאוחר מיום 21.4.25.
- תשומת לב המאשימה להוראות תקנה 31ב ל-תקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974.
- ו. 3,000 ₪ התחייבות, למשך 3 שנים מהיום, שלא יעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים והחזקת סכין או אגרופן. על הנאשם להצהיר על ההתחייבות היום. לא יצהיר על ההתחייבות היום - יהיה על הנאשם לרצות 30 ימי מאסר בפועל, במצטבר לכל עונש אחר, לשם כפייה.
- תשומת לב הנאשם, כי ניתן לשלם את הקנס והפיצוי באחת הדרכים הבאות:
- בכרטיסאשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה www.eca.gov.il.
 - מוקד שירות טלפוני (בשרות עצמי) מרכז גבייה - במספר *35592 או 073-2055000.
 - במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת בשוברית שלום).
- לא תשמע טענה שהנאשם לא קיבלו שוברי תשלום בדואר.
- המזכירות מתבקשת להעביר עותק גזר הדין לשירות המבחן.
- ניתן צו כללי למוצגים: להשמיד, לחלט ולהשיב לבעלים, לפי שיקול דעת היחידה החוקרת.
- זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 יום.
- ניתן והודע היום, כ"ד ניסן תשפ"ה, 22 אפריל 2025, במעמד הצדדים.